

Le eno je potrebno

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 14, SEPTEMBER 2023

ALI SMO V VELIKI NEVARNOSTI?

Velika ladja s številnimi turisti na krovu je plula po ustaljeni smeri.

Med divjanjem nevihte je neka zaskrbljena potnica stopila h kapitanu, da bi se umirila. Vprašala ga je: »Gospod kapitan, ali smo v veliki nevarnosti?«

»Ne delajte si skrbi, gospa. Ne bojte se, v Božjih rokah smo,« jo je pomiril.

»O, moj Bog!« je

zavzdihnila vsa zaskrbljena: »A tako hudo je že?«

Vedno smo v Božjih rokah: zjutraj ali zvečer, podnevi ali ponoči, v lepem ali slabem vremenu. Da, Bog nas drži v svojih rokah, tudi takrat, ko pozabimo nanj, ko ne pomislimo nanj, ali celo mislimo, da nas je zapustil. Ne bodimo kakor ljudje, ki se obračajo na Boga samo, ko so v nevarnosti, v stiski ali v veliki potrebi. Prav gotovo je z nami v teh težkih trenutkih, seveda pa je z nami tudi takrat, ko nam gre vse v redu. Čutimo njegovo ljubečo skrb za nas. Zaupno mu izročimo svoje življenje. Na Boga ne smemo gledati kot na zdravnika, h kateremu se zatečemo samo takrat, ko nam je hudo, ampak kot na očeta, s katerim smo povezani vsak dan. Gospod Bog, iskreno te molimo in se ti zahvaljujemo za tvojo neizmerno dobroto in za tvojo nenehno ljubezen, ki jo izkušamo. Vedno smo odvisni

od tebe.

Od tebe prihaja vse, kar imamo dobrega, ne pošiljaš nam nič slabega. Ti si sama dobrota. Odpusti nam, prosimo, da se tolikokrat ne menimo zate in te izključujemo iz svojega življenja. Pomagaj nam, da se bomo zavedali tvoje navzočnosti, ne samo v viharnih urah, ampak tudi v mirnih dneh. Pomnoži nam vero v tvojo ljubečo skrb za nas. Zahvaljujem se ti za srečo vseh mojih dni. Vedno imam pred očmi, da mi je ta sreča podarjena. Zahvaljujem se ti za uspešnost svojega dela, za zadovoljstvo in priznanje. Ob tem naj ne spregledam tistih, ki ne žanjejo uspehov, pa se trudijo nič manj kot jaz. Zahvaljujem se ti za ljudi, ki mi zaupajo in mi vlivajo občutek, da sem dober in prijazen. Daj, da imam v mislih tiste, ki koprniijo po tem občutku, pa ne najdejo nikogar, ki bi jim ga iskreno podaril. Zahvaljujem se ti za vse, kar mi daješ izkusiti (*Helge Adolphsen*).

(Vir: B. Rustja, Povejmo z zgodbo, vir: Ognjišče 7 (2013), 28-29, Zgodba zate, Ognjišče, Koper, 2022, 59.

Amicus Dei

Dober dan!

Živimo v ritmu letnih časov. Vroče, deževno, razburkano poletje se umirja in prehaja v jesen. Vse, kar nam je prineslo poletje, s hvaležnostjo prenašajmo v jesenski čas. V Logatcu in okolici nismo doživeli katastrofalnih poplav, kot so bile po nekaterih pokrajinah Slovenije. Močno smo še zasidrani v

tem svetu, ki ni brez bolečin in bridkosti. Pomislimo, kaj smo doživeli v zadnjih tednih! Vemo, da se proti naravi težko borimo in v trenutku je lahko vse drugače. Vendar pa nam pomaga misel in upanje, da nismo

sami, da je okrog nas polno dobrih ljudi; seveda pa ne smemo pozabiti dvigniti roke tudi proti nebu in prositi za pomoč in varstvo Marijo in vse nebeščane.

Nekaj dogodkov me je v zadnjem času posebno prevzelo. Ponedeljkovi sprehodi so bili drugačni. Obogateni so bili z zgodovinskimi dejstvi, z življenjem in delom Logatčanov. Nekaj teh »biserov« ste lahko prebrali v našem časopisu, ki so jih sproti zapisali naši pridni zapisovalci. Ga. Jana Jureš tako prispeva pomemben delež pri ohranjanju naše dediščine.

Prostovoljci pa ohranjajo tradicijo ponedeljkovih sprehodov in vsi smo jim zelo hvaležni.

Druženje z otroki iz Miklavževega vrtca je drugi takšen biser, ki daje upanje naši družbi.

Prijateljstvo starejšega človeka pomaga mlademu, da ga opominja, da ni vse odvisno od njegovih sposobnosti, da obstaja tudi nemoč in potreba po pomoči. Starejše pa prisotnost mladega človeka razveseljuje in ob pripovedovanju dogodkov iz lastnega otroštva, daje upanje, da to, kar so doživeli, ne bo izgubljeno, da se bodo njihove sanje prenesle v naslednje rodove.

Pripravljenost zaposlenih sprejeti stanovalce na svoj dom. Tina je pogostila stanovalce pod domačim kozolcem, kjer je tudi muzejska zbirka

starih predmetov, ki jih je zbrala njena mama. Za ta biser so bili stanovalci Tini zelo hvaležni. Izpod kozolca je čudovit razgled na Hotedršico. Njen oče je zjutraj pogledal po vasi in točno vedel, katera gospodinja je že vstala in zakurila v peči, katera pa je še ležala.

Letošnje poletje pa smo tudi zaposleni imeli možnost, res se odpočiti in izkoristiti dopuste po svojih načrtih, saj so nam pomagali čez celo poletje zelo pridni študentje in dijaki.

Hvaležna sem vsem, da so bili na voljo in nam pomagali, tako je bilo tudi bivanje stanovalcem lepo in prijetno in niso občutili pomanjkanja.

Ostaja pa skrb, kako naprej? Še vedno se ljudje na razpise ne prijavljajo. Nekoč tako spoštovan poklic, danes pa ... naporno delo medicinskih sester ni cenjeno, kot je bilo nekoč. V časopisu Slovenec sem prebrala članek Sare Savec; na koncu je takole zapisala: *»Ko opravljaš poklic medicinske sestre, vsako jutro veš, da se boš danes dotaknil življenja nekoga ali pa se bo življenje nekoga dotaknilo tebe. Biti dovolj močan, da toleriraš vsa dejanja in besede, hkrati pa dovolj mehak, da razumeš vsakogar, ni preprosto. Iz tega razloga si poklic medicinske sestre zasluži spoštovanje in podporo.*

»Bodi prijazen; vsak, ki ga srečaš, bije hudo bitko.« (John Watson)

S to mislijo zaključujem svoje razmišljanje, in zaposlene spodbujam, naj nam pogum ne upade. Upajmo tudi, da se bodo razmere umirile. Bodimo hvaležni za preživeto poletje, vstopimo v jesenski čas, čas zorenja in pobiranja sadov z novim upanjem, z novo močjo. Nismo sami.

Leonida

• SVETNIKI - BOŽJI PRIJATELJI

PREROK JONA - goduje: 21. september

Jona se uči zaupati v Gospodovo milost

Jona je bil prerok. Gospod mu je rekel, naj ljudi v Ninivah posvari, da bo mesto uničeno, če se ne bodo pokesali.

[Jona 1:1-2](#)

Toda Ninivljani so bili izraelski sovražniki. Jona jim ni hotel pridigati. Zato je šel na ladjo, da bi odplul daleč od Niniv.

[Jona 1:3](#)

Medtem ko je bil Jona na ladji, je nastal velik vihar. Možje na ladji so se zbali za svoja življenja. Jona so prosili, naj moli h Gospodu, da jih bo rešil.

[Jona 1:4-6](#)

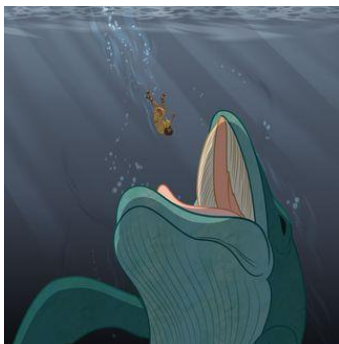

Jona je vedel, da je Gospod poslal vihar, ker je bežal od tistega, kar ga je Gospod prosil. Jona je hotel rešiti ljudi na ladji. Rekel je, da bo vihar ponehal, če ga bodo vrgli v morje.

[Jona 1:12](#)

Možje Jona niso hoteli vreči v vodo. Skušali so priveslati do kopnega, vendar je bil vihar premočan. Nazadnje so Jona le vrgli v morje.

[Jona 1:13–15](#)

Vihar je ponehal. A potem je Jona pogoltnila velika riba.

[Jona 1:15, 17](#)

Jona je bil v ribjem trebuhu tri dni in tri noči. Medtem je molil in se pokesal. Hotel je delati, kar je prav, in poslušati Gospoda. Gospod je njegove molitve uslišal in napravil, da ga je riba izpljunila na kopno.

[Jona 1:17, 2:1–10](#)

Gospod je Jonu spet rekel, naj pridiga ljudem v Ninivah. Tokrat je bil poslušen. Šel je v Ninive in ljudem rekel, naj se pokesajo ali pa bo Gospod mesto uničil. Kralj in ljudje so se pokesali. Gospod jim je odpustil in Niniv ni uničil. [Jona 3](#)

Toda Jona je bil razočaran, ker ljudje niso bili pokončani. Menil je, da si ne zaslužijo odpuščanja.

[Jona 4:1–2](#)

Gospod je Jona hotel poučiti, zato je napravil, da je zrasla rastlina, da ga je ščitila pred soncem. Potem je rastlina usahnila in Jonu je bilo zanjo žal.

[Jona 4:5–9](#)

Gospod je Jona učil o Božjih otrocih. Jona je spoznal, da bi moral biti žalosten, ko se ljudje ne pokesajo, in vesel, ko se.

[Jona 4:10–11](#)

Vir: Svetovni splet

Pripravila Marica

LITERARNI KOTIČEK

Orel in škrjanček

Škrjanček in orel sta se srečala na skali vrh visokega hriba. Škrjanček je spregovoril: »Dobro jutro vam želim, gospod.«

Orel ga je zviška pogledal in zaškrta: »Dobro jutro.«

Škrjanček je nadaljeval: »Upam, da vam gre vse kot po maslu, gospod.«
»Da,« je odgovoril orel, »vse nam gre dobro. Toda, ali veš, da sem kralj ptic, in da bi me ne smel ogovoriti, preden sam ne spregovorim?«

Škrjanček se je začudil: »Mislim sem, da sva iz iste družine?«

Orel ga je prestrelil s pogledom in dejal: »Kdo pa je rekel, da sva ti in jaz iz iste družine?«

Nato je škrjanček vzščeбетal: »Rad bi vas spomnil na to, da lahko poletim prav tako visoko kot vi in da pojem in razveseljujem druga bitja na tej zemlji. Vi pa niti ne razveseljujete niti zabavate.«

Ob tem se je orel razjezil in je škrtnil: »Peti in razveseljevati!« ti predrzneš mali! Z enim samim udarcem kljuna bi te lahko zmlel. Saj te ni niti za moj krempelj.«

Tedaj je škrjanček vzletel, se spustil na orlov hrbet in mu pričel puliti perje. Orlu je bilo vsega dovolj, zato je naglo poletel v višave, da bi se otresel drobne ptice, a mu ni uspelo. Navsezadnje se je, poklapan bolj

kot kdaj koli, spustil na isto skalo vrh visokega hriba – na hrbtu ga je še vedno nadlegoval mali predrzneš – in je preklinjal dan svojega rojstva. Takrat pa je mimo prišla želvica in se smejala; in smejala se je tako močno, da bi se skorajda prevrnila na hrbet.

Orel se je strmo zazrl v želvico in zagrčal: »Ti počasna spaka, ki se vedno plaziš, kot bi bila eno z zemljo, čemu se krohotaš?«

In želvica je odgovorila: »O, ker vidim, da si se spremenil v konja in te jezdi ptiček, toda ptiček je pametnejši od tebe.«

Orel pa ji je rekel: »Brigaj se zase. To je družinska zadeva med mojim bratom škrjančkom in mano.«

Vir: Kahlin Gibran: Znanilec

MOJA DOMOVINA

Moja domovina, iščem te, kje si?
Vprašam se, ko mi po licu nežen dež rosi.
Si na visoki, s snegom odeti planini,
ali v zeleni, z murkami okrašeni dolini?

Poslušam šumenje, tvoje reke glas,
ki nosi stoletja mojega rodu čas.
Zagrabim z roko hladen dotik vala
in spoznam, kako si močna, kako si zala.

Burja hladna moje vihrave nosi lase,
na Snežniku sedim in gledam v daljne kraje.
Morje moje sinje, kje naj svojo pot začnem?
Povej mi, veter, kako naj svoje življenjske nitke tkem?

Domovina moja, ponosno dediščino si mi dala,
v duši nosim vse, kar roka je davno zapisala.
In čutim strast in pogum starih očetov, ki dih jemlje,
njihovo gorečo ljubezen in predanost do rodovitne zemlje.

Zdaj vem, moj dom je tam, kjer moje srce močnejše bije,
kjer se ljubezen med nami kot veter v krošnjah vije.
Jutrišnja zarja prinesla bo večne darove!
Ja, življenje jaz ljubim! Klical bom s svoje gore!

Stal bom na hribu svoje mladosti,
z rokami, polnih nežne radosti,
ne bom odnehal, obupal tudi ne,
ker življenje mi darovano za velike zmage je!

Vito Dolinar, 8. a OŠ Rovte

SPOMINSKE DROBTINICE

Bogu hvala za naš drugi dom. Za dobre ljudi, ki skrbijo za nas, naj jim
Bog povrne z ljubim zdravjem.

Marija Gostiša

CVILI MOŽEK

Cvili možek, debel možek, ima hlače dopetače, a trebušček ves napet, da
ne more z njim na led.

Če za trebuh kdo ga stiska, glasno cvili tanko piska, skozi usta, skozi nos,
zgoraj v suknji, zdolaj bos. Se bi škornje rad imel, da na noge bi jih del,
ako bi mu trebuh dal, pripogniti se do tal. (Fran Levstik)

Frančiška Cimermančič

ZGODBICA O SINIČKI

Hodila sem v 2. razred osemletke. Spomnim se čitanke (berila), ki je bila polna zgodbic in pesmic. Še danes je ne morem pozabiti. Zelo rada sem imela pesmico na drugi strani čitanke. Poleg besedila je imela tudi note, da smo lahko po njih tudi zapeli.

Pesmica se glasi:

Sinička se je usedla
na zeleno vejico in je zapela,
vsa vesela, ci-ci-ci-ci-do.
Le kaj boš pela, ptička moja,
tole pesmico,
ko pa še zunaj zima kima, ci-ci-ci-ci-do.

Majda

PIKNIK PRI GOSPE TINI

Nekega dne, po molitvi rožnega venca v jedilnici v Mariji, je prišla ga. Tina in nas povabila na piknik k njej domov v Hotedršico. Namen piknika je slovo Tine v zasluženi pokoj, ki bo v zimskem času. Takrat pa ne bi bilo primerno za druženje pod bivšim kozolcem, ki sedaj služi za muzej s starinami, kar ima danes veliko vrednost in je zelo zanimiv. Vsi povabljeni oskrbovanci smo se 24. 8. 2023 ob 13.30 uri, kot je bilo naročeno, zbrali pred poslopjem Marije. Prav kmalu se je pojavila kolona osebnih avtomobilov s Tino, njenih domačih in dobrih prijateljic. Ko smo se vsi razporedili po avtomobilih, smo se odpeljali. Z nami je bila kot prevoznik sestra Leonida, zadnji pa je bil hišnik Milan, ki je naložil v službeni avto vse vozičke (brez bencina).

Vsakega, ki je prišel po klančku, pa je pozdravila Tina z ljubljjenčkom, belim kodrčkom: »Hov, hov.« Pod kozolcem so bile pripravljene štiri mize in klopi, pri vsaki mizi nas je bilo po šest. Torej 24. Sestra Leonida sploh ni prišla do stalnega mesta, ker se nam je posvetila s pogovorom. Milan je raztovoril vozičke in pridno pomagal pri peki na žaru. Mize so bile polne sadja, peciva, kruha in dobrot z žara; za žejo je bil sok, limonada ter dobro vino refošk. Pridružila se nam je tudi Tinina družina, njena mama

in hči z družino. Tina jih je predstavila: »To je pa naša tamlada«, pa tudi otrok ni manjkalo.

Zelo zanimiv je bil ogled mnogih starih predmetov, predvsem kmečkih, lepih starih vrat, posode, luči, starih likalnikov itd. Če bi si hoteli ogledati vse, bi rabili več dni.

Nekdanja uslužbenka, ga. Rezka, nas je presenetila s figuro animatorja. Bolj smo ugibali, kdo se skriva pod masko, manj smo bili uspešni. Tako, da uboga gospa ni več zdržala. Vsa omamljena od vročine, se je razkrila. Podarila nam je vsem obesek lepe školjke. Dom naše Tine je prelep, na lepem mestu, z razgledom na vas, cerkev, nove in obnovljene hiše. Med kramljanjem in jedjo je popoldan kar hitro minil in že smo se morali pripraviti na odhod.

Dragi moji, kaj pa torta? Sem nanjo kar pozabila, pa tako dobra je bila?! Namenjena je bila petletnemu Marcelu, ki je imel prav ta dan rojstni dan.

Na vprašanje, če je žalosten, ker je torto razdelil, pa je bil odgovor ne, saj je bil vesel, ker je toliko »tet« zapelo Vse najboljše prav zanj!«
V Dom smo se vsi prevzeti od prijetnega popoldneva vrnili ob 17.30. Doživetje je bilo nepozabno.

TINA, HVALA!

Enako vsem sodelujočim in domačim.

Ana S.

PONEDELJKOVI SPREHODI PO DOLNJEM LOGATCU

Vsak ponedeljek, če je vreme ugodno, se ob 9. uri zberemo, dobimo vozičke, pridne prostovoljke pa nam pomagajo na pot po ulicah. Delovna terapevtka Zerina pripravi določeno potovanje. Nadalje jo prevzame ga. Jana Jureš, upokojena učiteljica zgodovine, ki nam zelo izčrpno predstavi vse znamenitosti Logatca (na Čevcah, na Mandrgah, na Brodu, na Tržaški, Kurilniški ulici). Po ogledu se okrepčamo pri dobrih gospodinjah s kavico, sokom, sadjem in pecivom. Po prijetnem počitku in kramljanju se vrnemo v Dom, vsak v svojo sobo, in premišljujemo o videnem in slišnem. Koliko zanimivosti se nahaja v Dolnjem Logatcu! Škoda je le to, da si premalo zapomnimo. Bliža se mesec september in konec bo naših sprehodov, na vrsti pa bodo druge dejavnosti, ki nam popestrijo dneve.

Ana S.

POZDRAVLJANJE

Zelo lepo je, ko se družimo in ko gremo na sprehod po Logatcu. Tudi sama grem in srečujem različne ljudi. Osebjem je tudi prijazno. Ko hodim sama, mi je lepo, da srečujem ljudi. Nekateri so prijazni in že nasmeh ali DOBER DAN mi polepša sprehod. Že pokojna mama nas je učila, ko smo hodili peš v šolo, 2,5 km daleč, da smo morali otroci vsakega človeka pozdraviti, ko smo hodili mimo ljudi, ko so delali na polju. To mi je ostalo in še sedaj, ko grem na sprehod, tudi nekateri otroci pozdravljajo. To me kar poboža. V Domu sem se privadila, dobila sem si tudi prijatelje, da se družimo. Začetek je bil pa težak.

Bogu hvala za vse, lepo je, ko lahko gremo k maši v kapelo in tudi v cerkev. Bog mi daj še zdravja.

Marija Rupnik

Bežite, tecite,
cigani gredo,
v sivih bisagah
otroke neso.
(Ljudska)

Drago

LOGATEC PO DOLGEM IN POČEZ

Tudi danes, v ponedeljek, se mi je zjutraj kar nekam mudilo. Grem vozit stanovalce v Dom M. M., a se spomnim, da je voženj in sprehodov za letos konec.

Vsak počitniški ponedeljek je bil rezerviran, da smo stanovalce vozili po našem lepem Logatcu. Med potjo smo si ogledovali lepo okrašene hiše z lepimi rožami, lepo obdelane vrtove, posebnost letošnjih sprehodov pa

so bile razlaga ge. Jane Jureš o nastanku in razvoju našega lepega kraja. Cilj naših sprehodov pa je bilo druženje pri družinah, ki so nas povabile na zakusko in prijeten klepet. Prva postaja prvega tedna je bil Kljukec in

zgodovina naselja Čevica. Nato smo drugi ponedeljek obdelali Brod, postanek je bil pri ge. Justi. Tudi med potjo k Janu smo slišali veliko zanimivega. Zelo zadovoljni so bili naši vozači na Tovarniški, na Mandrgah pri Katji, pri družini Mihelčič in na železniški postaji. Ker je bilo veliko novega za povedati in slišati o nastanku Doma, smo en ponedeljek ostali kar na Trgu sv. Nikolaja. Ga. Jana je povedala vse o nastanku župnijske cerkve in Doma. Ta naša romanja smo za letos zaključili pri ge. Leonidi. Tam smo ob dobri postrežbi videli bodočega »prostovoljca« – 14 dni starega dojenčka.

Med veselim klepetom je malo porosil dež. Za zadnji sprehod je Gospod poslal svoj žegen, znak, da se drugo leto zopet odpravimo na pot z našimi vozički.

Škoda, da se teh sprehodov niso udeleževali tudi mladi. Sodelovala sta na žalost samo dva. Pa jih sedaj vljudno vabim za naslednje leto.

Vsem, ki ste dali vsak ponedeljek nekaj uric, prisrčna hvala. Polepšali smo nemočnim dneve z lepimi trenutki. Veliko pogovorov v Domu je bilo na to temo.

Tudi mi bomo enkrat sedeli na vozičku in bomo rabili nekoga, da bo naš »voznik«.

Lepo je bilo.

M. K.

S stanovalci smo razmišljali o naših potrebah v sedanjem obdobju.

Dnevi – leta se nabirajo, mi pa postajamo vedno bolj odvisni od pomoči. Zapuščajo nas moči, nismo sposobni vsakdanjih opravil. Kako prijetna je pomoč negovalcev, snažilk pri potrebah higiene, medicinskega osebja pri zdravstvenih delih – delitvi zdravil, prevezah ran, povijanju nog itd. Posebno smo veseli vedno prijetnih obrazov in lepih pogovorov. Radi pa smo tudi kdaj sami, da se poglobimo v spomine. Preberemo kako knjigo, rešujemo križanke, da bistrimo naš ubogi um, ki počasi peša. Zelo nam je prijetno, če lahko popijemo kako kavico ob kramljanju z navzočimi. Po zajtrku se razgibamo s telovadbo, obujamo spomine, pojemo v manjši skupini, radi ustvarjamo, pripravljamo mala darilca.

Hvaležni smo vsem, ki žrtvujejo malo časa za nas, za kratek klepet, saj več ne zmorejo, ker so zelo obremenjeni z delom. Zavedamo se, da smo v bližini Božjega hrama (cerkve) in imamo v hišni kapeli enkrat tedensko sveto mašo, kar je za našo dušo prava uteha.

Bodimo strpni drug do drugega še teh nekaj dni, ki so nam dani – podarjeni.

Ana

Za dan starejših sem izvedela v času, ko je javnost razburila novica, da je mladoletna dijakinja grdo ravnala s starejšo gospo v domu starejših. Razjokala sem se. Pomislila sem, kako bi bilo, če bi mene kakšna sestra udarila. Verjetno bi ji vrnila. Že ostrejša beseda me spravi iz tira. K sreči jih ni veliko. Imam srečo, da sem v domu, kjer lepo ravnajo z nami. Zdaj sem že več kot 10 let v Domu. Raje bi bila doma. Razveseljujejo me predvsem nečak Andrej, ki me obiskuje vsak teden. Razveseljuje me tudi nečak

Marko, ki me pride skoraj vsak mesec iskat, da me pelje k sebi na kosilo. To so svetle strani v mojem sedanjem življenju.

V starosti ni nič prijetnega. Stalno kaj boli, težko hodim. K sreči imam TV v sobi. Tudi pletem in berem. Hodim na delovno terapijo in v pogovorno skupino. Hodila sem tudi v skupino, kjer smo pripovedovali o knjigah, ki smo jih brali. Skupina se ni obnesla, saj je večina nehala hoditi. Žal mi je.

Pogrešam pogovore s sestrami. Zavedam se, da je toliko boljše zame, ker še hodim, ker še sama skrbim zase. Težje bo, če bom obležala.

Karolina Medvešček

ČLOVEK - ČLOVEKU

Spoštovani sopotnik, ko me vidiš, dohitiš, prehitiš, srečaš ... na skupni poti – življenjski poti ... Bodi potrpežljiv z menoj, kajti moj korak je upočasnen, roke se občasno tresejo, nekaj mi zdrсне z njih in se polije, razbije ... Jezik se občasno zaplete pri povezovanju, težko sledim temi, katero si začel, in pričakuješ od mene jasno in natančno sodelovanje. Vedi, ni mi lahko, zavedam se vsega tega, kar je nastalo, vendar pri najboljši volji ne gre drugače, kajti vsi gremo v isto smer, po različnih stezah.

Ko sta bila moja starša v svojem tretjem življenjskem obdobju in sta ostala sama v domači hiši, sta postala drug do drugega še bolj tolerantna, kot sta bila v predhodnih obdobjih svojega življenja. Spremenila ter prilagodila sta si stvari po hiši, da sta lahko lažje živela. Mama je kuhala hrano, katero sta lahko jedla, saj sta imela oslABLJENE zobe. Pekla je mehak kruh. Živela sta v veselem pričakovanju katerega izmed nas, ki nas je bilo veliko, temu primerno so bili pogosti tudi obiski. Kot sonček se je zabliskal obraz od veselja obema, ko

se je kdo izmed nas nepričakovano pojavil na domačem pragu. Vedno sta imela kaj pripravljenega, s čimer sta nas postregla.

Pripovedovala sta o sebi, o svojem sedanjem življenju, dogodivščinah, ki so se pripetile ...

Zvečer, ko se je dan končal, sta se ulegla vsak v svojo posteljo. Ker spanec ni takoj prišel, sta si rekla: »Dejva naštet vse vnuke po imenih, potem pravnuke po imenih ...« Ker je bilo devet otrok in je vsak imel večinoma po dva otroka, se je naštevanje kar vleкло. Bilo je 20 vnukov, pravnukov. Datum rojstva je bil že uganka, vendar kdo je rojen ob katerem prazniku, pa je šlo. Tako sta se spodbujala in ohranjala spomin. V Domu je toliko lažje za ohranjanje spomina, telesne kondicije in ostalih funkcij, ker je več vrst različnih kadrov, ki opravljajo različne naloge. Negovalci, fizioterapevti za kondicijo, delavni terapevti za hobije. Sestre za zdravstveno nego ... Strežnice skrbijo za strežbo obrokov hrane. Pa še razne druge dejavnosti, prilagojene potrebam posameznika, obstajajo. Vse to v služenju človek – človeku, v želji izboljšati skupno bivanje.

Zagorka

Izlet prostovoljcev društva Logaške lipe na Kras

V četrtek, 7. 9. letos, smo prostovoljke in prostovoljec društva Logaške lipe Doma Marije in Marte Logatec imeli izlet na Kras. Pod vodstvom predsednice Društva, gospe Silve Kranjc Debevc, smo se z avtobusom ob 8,30 odpeljali iz Logatca. Pripeljali smo se v Kobilarno Lipica, kjer smo imeli čas za jutranjo kavico, medtem pa je voditeljica, gospa Silva, kupila vstopnice za obisk najstarejše kobilarne z lipicanci na svetu, ki smo si jo ogledali z vodičem, ki smo ga pripeljali iz Sežane. Posestvo Lipica je osrednja znamenitost Krasa in eden od glavnih kulturnih spomenikov Slovenije. Poleg vzreje konj je Lipica spomenik z več kot 400 let kulturne in naravne dediščine, ki sta jo sooblikovala sožitje človeka in konja. Lipica je dom lipicancev in največja kobilarna z lipicanci na svetu, kjer je na več kot 300 hektarih zelenih površin 300 belih plemenitih konj.

Po ogledu smo se peljali nazaj v Sežano na ogled botaničnega vrta, ki se nahaja v bližini občinske stavbe Sežana. Botanični vrt je last občine Sežana, upravljavec pa Komunalno stanovanjsko podjetje Sežana. Po

vrta nas je vodila vodička, ki je tudi tamkajšnja delavka. Vrt obstaja že od leta 1848. Spoznali smo zgodbo družine Scaramanga in se sprehodili po vrtu, grajenem v slogu italijanskih meščanskih vrtov. Na vrtu raste 160 rastlinskih vrst iz različnih koncev sveta. Rastlinjak je iz leta 1890. Lepoto Krasa smo občutili v interpretacijskem centru kraške vegetacije. Sredi popoldneva smo imeli kosilo na turistični kmetiji »pri Francinovich« v Avberju. Vasica Avber je najvišje naselje na Krasu, od koder je čudovit razgled na celoten Kras.

Potem smo se peljali v Tomaj na ogled Kosovelove domačije, ki stoji ob glavni cesti med Sežano in Novo Gorico, in je zgrajena v slogu predmestnih vil. Tukaj je z družino živel znani slovenski avantgardni pesnik Srečko Kosovel. V domačiji je na ogled spominska zbirka družine Kosovelovih. Pesnik je umrl 27. 5. 1926, star 22 let. Pod vodstvom tamkajšnje vodičke smo si ogledali muzejske prostore in v senci na vrtu poslušali Kosovelove pesmi:

Melanholija gladu

V trdem zidu grize glad.

Človek ni več človek.

Sivi kamen je tvoj drug,

sivi,

mrzli

kamen.

Padaj, padaj, hladni dež,

hladni dež jesenski,

padaj, padaj, tihi dež,

padaj na gomile!

V hiši smo občudovali delno ohranjene osebne predmete ter stanovanjsko opremo kraškega pesnika in njegove družine. Obiskali smo grob na pokopališču v bližini hiše, kjer počiva Srečko in Kosovelovi. Okrog 19. ure se je pri Sežani vodič poslovil, mi pa smo se po lepem in toplem Krasu pripeljali v Logatec. Zahvalili smo se gospe Silvi za lep izlet.

Prostovoljka

AKTIVNOSTI

V PREŠERNEM VZDUŠJU, POGOVORIH,
DRUŽENJU ...

S SVOJCI, PRIJATELJI, OTROKI,
PROSTOVOLJCI, ZAPOSLENIMI ...

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Elizabeta Vovko Vrbinc

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

Dopolnimo pregovore:

Brez muje se _____

Kadar mačke _____

Rana ura _____

Priložnost izgubljena _____

Jabolko ne pade _____

Naj človek pol sveta _____

Če kruhek pade ti _____

Kdor hitro se znajde, _____

SMEJALNICA

POSODA

Tone sedi pred televizorjem in gleda tekmo. Žena pa v kuhinji pomiva posodo. Nenadoma se Tone oglasi: »Draga, ne morem te več gledati, kako se mučiš s posodo.«

Žena: »Kaj pa naj?« Tone: »Zapri vrata!«

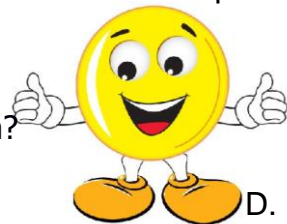
BABICA

Soseda: »O, Mici, čestitam ti, ker si postala tašča!« »Nič nisem postala tašča. Za sedaj sem samo babica.«

KRIŽANJE

Zakaj so Črnogorci želeli križati žabo s krompirjem?

Da bi jim krompir kar sam skakal v košaro.

D. K.